

Løn, det vil sige, at deres Løn har Købeevne; og Lønnens Købeevne forhøjes, naar den kunstige Varefordyrelse, som Tolden er, fjernes. Jeg tør derfor rolig paastaa, at Nedsættelse af Toldskatterne vil være et udmærket Middel i Kampen mod Tidens Vanskeligheder.

Til Slut vil jeg blot tilføje, at Bestræbelserne maa rettes imod at skaffe Arbejdet dets Ret. Jeg mener, at det ikke er nok, at vi siger, at Arbejdet skal æres og anerkendes; man maa vise det i Handling. Og fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side maa det vises ved Bestræbelser, der gaar ud paa at fjerne alt, hvad der hemmer og tynger Arbejdet; og det er min faste Overbevisning, at man ikke kan yde Arbejdet mere Anerkendelse og gøre mere for at faa det respekteret end netop ved at gaa Grundskylds- og Frihandelsvejen.

Fisker: Jeg vil gerne anbefale et Andragende, der for nogen Tid siden er tilstillet det høje Kirkeministerium, gaaende ud paa at søge Statens Støtte til at opføre en mindre Anneks- eller Filialkirke ved Høllund Station i Vrads Sogn. Det er et af de største Hedesogne i Jylland; det strækker sig fra Vest til Øst over 3 Mil; men til Trods derfor findes der kun een Kirke, i Vrads, ca. $\frac{1}{4}$ Mil fra Sognets Østgrænse. Det har sin Forklaring deri, at den vestlige Sognehalvdelen tidligere har været Hede og derfor har været meget svagt bebygget; men efter at store Statsplantager er anlagt og Funder—Bramminge-Banen er anlagt igennem Egne, er de Hedearealer, som ikke er tilplantede, blevet Genstand for Opdyrkning, hvilket har haft en stærk Stigning af Bebyggelsen til Følge, saa at stedse større Dele af Befolkningen, ca. 400 Mennesker for Øjeblikket, føler en alvorlig Ulempe ved, at de i mange Tilfælde har op til 3 Mil til Sognekirken. I de senere Aar er det ganske vist paalagt Sognepræsten at afholde Gudstjenester i Høllund Skole; men dels er Skolestuen der daarlign indrettet, dels er den for lille; og det ligger endvidere i Sagens Natur, at den ogsaa af andre Grunde er uegnet til denne Anvendelse. Endelig kan de kirkelige Handlinger jo ikke finde Sted i Skolen, men maa henlægges til Sognekirken. Da nu Flertallet af Befolkningen er Smaakaarsfolk, deriblandt mange Skovarbejdere og andre, som ikke selv har Befordringsmidler, er Trangen til en Kirke blevet saa stor, at man nu har taget fat paa at søge Planen realiseret. Og man er naaet saa vidt, at Værdien af Bidragene og af tilsagte Ydelser udgør $\frac{1}{3}$ af det Beløb, der skal til til Kirkens Opførelse.

Jeg anser det ikke for ubilligt, at man efter den Offervillie, der saaledes er vist fra en i økonomisk Henseende ikke videre velstillet Befolkning, og under Hensyn til Sognets store Udstrækning forventer, at Staten vil træde til med Støtte, og jeg anbefaler denne Sag paa det bedste.

Ligeledes vil jeg gerne anbefale det af det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen forleden omtalte Andragende om et Tilskud til en Kirke i Alderslyst ved Silkeborg. I denne hurtigt voksende Arbejderby er der nu 1 800—1 900 Mennesker, der har indtil 5 km til Kirke. Befolkningen har ogsaa der vist stor Offervillie, og jeg haaber, at den højtærede Kirkeminister, der jo er nøje kendt med Forholdene paa Stedet, vil være i Stand til at stille Forslag om Statsstøtte til denne Bygnings Opførelse.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Sundhedsminister, der har bebudet at ville søge Bedring tilvejebragt af de Forhold, vi har for de sindssyge. For Øjeblikket er der jo Pladsmangel paa Statens Sindssygehospitaler, som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard forleden omtalte; og det bevirker ikke alene en meget stor Overbelægning der, men vanskeliggør eller umuliggør Indlægning baade i halve og hele Aar og endnu længere frem i Tiden; desuagtet synes den højtærede Minister ikke at ville tage Initiativet til at opføre det nye Hospital, som er paakrævet, for at det offentlige kan opfylde sine Forpligtelser overfor disse ulykkelige Mennesker, men synes ved mere primitive Foranstaltninger at ville skubbe Opgaven fra sig. Jeg skal ikke komme dybere ind paa den Side af Sagen, der altsaa ventelig kan omtales senere. Derimod skal jeg stærkt understrege, at det i Henhold til de gældende Bestemmelser er Statsmagtens uafviselige Pligt at overtage Forsorgen for de ubemidlede sindssyge ved at tilvejebringe og vedligeholde de fornødne Hospitaler med alt, hvad dertil hører af Læger og Plejepersonale, mod at der af Kommunerne ydes Bidrag til Dækning af Udgifterne, som for Tiden er 2 Kr. pr. Patient pr. Dag.

Men naar dette nu er Tilfældet — og Ministeren vil sikkert ikke bestride, at det er rigtigt — nærmer vi os i Virkeligheden det skandaløse, naar mange Hundrede sindssyge Mennesker for Tiden er afskaaret fra at faa den Pleje og det Tilsyn, deres Sygdom kræver, alene fordi Staten har ladet den Opgave ligge, som Staten har Pligt til at løse. For de sindssyge, som er farlige for det offentlige Samfund, gælder det, at de omgaaende modtages paa Hospitalerne; noget vanskeligere bliver det straks, naar